

Ca-Nostra

ÉPOCA SEGONA
ANV I : NÚM. 9

REVISTA D'INCA MENSUAL
JANER 1920

Redacció y Administració
Murta, 5. - Inca.

EL M. I. D. FRANCESC MIR

Amb la mort de nostre compatrici M. I. D. Francesc Mir Pou, esdevenguda el 13 de Janer d'aquest any, la clerecia mallorquina ha perduda una de ses figures mes venerables i prestigioses.

El Sr. Mir havia nat a Inca dia 22 de Mars de 1839.

A l'any 1853 passà a Ciutat per comensar la carrera esglesiàstica baix la vigilància de sos oncles Rvents. P. Lluís i P. Bonaventura Mir, cursant en el Seminari d'aquesta diòcesi quatre anys d'Humanitats, tres de Filosofia, i set de Teologia, incluint-hi Canons i Disciplina Esglesiàstica, tots amb la nota de *Meritissimus*, o sia la mes alta qualificació.

El seminarista Mir era un model de pietat seriosa, d'aplicació al estudi, de sumissió a les Constitucions, d'egnominitat en el tracte i de rectitut de criteri. Se pot dir que no conegué els esburmaments de l'edat adolescent: sempre fone homo, homo posat, homo de seny.

Tant belles qualitats no havien de passar per alt a la penetració dels seus superiors i d'un modo particular d'aquell gran inquer M. I. D. Pere J. Llompart, allavors Rector del Seminari. Així no es extrany que l'any 1859, prèvia oposició, fos agraciat amb una beca; l'any 1861 fos elegit Paje del Sr. Bisbe; i l'any 1864, pocs mesos des-

prés de celebrar la primera missa, fos anomenat Superior del Seminari.

Vintitrés anys, desde 1864 a 1887 visqué el Sr. Mir an el Seminari, ecsercint els càrrecs de Superior, Catedràtic, Secretari d'Estudis, Majordom i Vicerector, empleant sos talents en l'obra trascendentalissima de plasmar els novells sacerdots.—Cosa sabuda és que la formació del cor i de l'intel·ligència dels joves levites, a mes de çel i cap clar, requireix bon ull i un tacte especial. Que tals condicions les poseia el Sr. Mir ne son bon testimoni tota aquella vasta generació de ministres del santuari qui el tengueren per Superior i que encare-are recorden amb fruició el temps delitós de l'estància en el Seminari.—Era sever i hasta inflexible devant el desordre; però tenia una llarga magnanimitat i condescendencia per les petiteses estudiantils.—Se prenia gran interés pels seus subdits i les estimava de bon de veres, i era d'ells correspost. Eren tant gràfiques les expresions amb-e-que correigia o castigava, que encare-are son celebrades pels seminaristes d'aquell temps.

Durant aquesta llarga temporada, sense descuidar els càrrecs delicats i complicats del Seminari, tengué temps per desplegar la seva activitat dins altres esferes: predicà tretse coremes i molts de sermons a Ciutat i a la pagesia i per espai de vuit anys desde 1878 a 1886 se cuidà de la feligresia del Molinar, contribuint a edificar aquell oratori, celebrant-hi la missa els diumenges a

sortida de sol i instruint aquells feels en els devers de la Religió.

Prengué part en diverses oposicions a Rector, obtenguent sempre una puntuació molt alta, i en una d'elles, la primera.

L'any 1887 fou anomenat Rector de la parròquia de Sant Miquel de Lluchmajor i poc després Arcipreste del mateix lloc. Tretze anys regentà aquella vasta parròquia, llavors fonament dividida per enconades passions polítiques. Allà posà de relleu les seues altes dots de prudència, sortejant els esculls perillosíssims uberts per aquella situació comprometedora i logrant mantenir-se allunyat de les lluites polítiques i estar bé amb tots els partits.—De bon matí el veien cada dia an el confessorari i el vespre no faltava mai davant el Santíssim an el Rosari i a la meditació que introduí i solia llegir ell mateix.—Eran notables les seues explicacions catequístiques an els adults, que feya els diumenges decapvespre, després del catecisme dels nins, a les quals acostumava assistir-hi molta gent.—Sostengué la pietat per medi d'algunes associacions que trobà establertes i sobre tot per medi de la del Sagrat Cor, que ell fundà; treballà dins el terreny social, establint un cercle catòlic d'obrers; realisà en el temple parroquial obres importants de reparació i d'ornamentació; logrà dotar el cementeri d'una esbelta església gòtica; i proveí a les necessitats de l'incipient feligresia de s'Arenal, edificant allà una airosa església també gòtica i cuidant de que els diumenges s'hi celebràs missa.

L'any 1900 pasà desde Lluchmajor a la Rectoria de Sant Miquel de Ciutat, a on fou també un model de Rectors, tant per l'assiduitat an el confessorari com per l'acert en tractar tots els assumptes.

A Ciutat era de tothom respectat i ben volgut per la seua serietat, per son çel, per la madureç de son judici i per la seua cultura esglesiàstica.

L'any 1901 la clerecia de la Ciutat l'elegí

per aclamació Consiliari del Sr. Bisbe en l'administració temporal del Seminari.

Fou una partida d'anys President de la societat de Socós mútuo dels Clergues.

El Sr. Bisbe coneixedor del seu valer, el distingí llargament. Se pot dir que casi sempre que havia de proposar algún Rector per alguna junta o càrrec de confiança, era ell el preferit: El feu Examinador Episcopal una partida d'anys; Claver de la caixa de fondos parroquials de la Diòcesi; Vocal de la Junta de 1.ª Ensenyansa, de la Lliga Antituberculosa, de la Junta de defensa del clero, de la Junta de Beneficència, de la Junta de Reformes Socials, de la Junta de Reparació de Temples, Membre del Consey de Vigilància; Pàrroco consultor; Director d'una partida de Comunitats Religioses, etc.

Quant l'any 1913 vengué l'aprovació del arregle parroquial i s'hagué de proveir per primera vegada la Rectoria de la Seu, l'opinió pronte designà el Sr. Mir com el candidat an a qui mes escaya i fins corresponia tal distinció. Cedint a instàncies de sos amics i d'un modo particular de son nebot el M. I. D. Juan Quetglas, a pesar dels seus setanta quatre anys firmà oposició i fou elegit Rector de la Seu de Mallorca. El Sr. Bisbe volgué dignificar i ennobrir la primera Rectoria de la Diòcesi, anomenant-lo el mateix any Canonge honorari.

La seua predicació, tant a la Seu com a Sant Miquel fou sempre un model d'oratoria parroquial.—Amb la seua llarga vida, consagrada tota a l'estudi i a la l'exercisi dels ministeris, havia arribat a adquirir un gran bagatge de doctrina que havia sabuda apropiarse, visquent-la i convertint-la en sustància pròpia. Per això, sense esforç la seua predicació, encare que sencilla, resultava masella de doctrina; tenia el gran mèrit de dir amb distinció les coses mes vulgars; era popular sense caure en trivialitats, proposant-se sempre una finalitat pràctica.—Recordam haver sentit dir a alguns amics

nostres de molt de criteri i ilustració, qui eren assistents asiduos a les seues explicacions evangèliques, que en predicació verament parroquial no conexien ningú que el sobrepujàs,

La Rectoria de la Seu i la Canongia Honorària foren pel Sr. Mir una especie de refugi honorós. Així tranquilament se pogué preparar per la sortida d'aquest món, que la fablesa de les seues forces desde 1916 li feu preveure que no estava molt lluny.

Deu el provà amb una llarga i penosa malaltia, traspasant d'aquest món a l'altre per recullir el preu de tants de treballs i mereixements el dia 13 de Jener d'aquest any, reconfortat amb els sants sagraments i la benedició apostòlica.

En la seua manda pia no s'olvidà del Seminari a on havia pasada casi la mitat de la seua vida i que estimava amb diliri, ni tampoc de les esglésies de son poble i de les que regentà.

Una nota volem afegir. El Sr. Mir era un bon patriota. S'interessava pel bé d'Inca i podem consignar que moltes de les notes publicades an aquest periòdic (1) sobre cultura, higiene i embelliment de la població, foren inspirades per les seues observacions.

Solia també fer sempre acte de presència en les festes anyals de nostra Patrona Sta. Maria la Major i tenia com a col·lada la funció de Reserva de les coranta hores.

Per tot això, si la nostra veu hagués d'esser escoltada nos permetriem cridar l'atenció de nostre Magnífic Ajuntament sobre els mereixements del Sr. Mir, perque creim que la Corporació Municipal se dignificaria a si meteixa, si dignificava un inquer tan distingit, declarant-lo fill ilustre de la població i dedicant-li un dels nous carrers.

A. E. R. I. P. A.

La Redacció de *Ca-Nostra*, dona el pesabé a la família del difunt prevere, i parti-

lament a sos nebots i amics nostres el Rvnt. D. Pau Mir, Cura-Pàrroco de San Miquel, el M. I. Sr. D. Juan Quetglas, Canononge, i a sa neboda familiar D.ª Margalida Figuerola. Que puguin pregar molts d'anys per ell. Amen.

Un gran literat mort

Ha mort a Barcelona, a principis de jener, un fill il·lustre de Mallorca, D. Miquel S. Oliver. Nasqué a Campanet, i ha sigut un mallorquí de cor i un dels publicistes de més alta volada de la present generació. Les lletres catalanes i castellanes estan de dol, puis a les dues llengües honrava en los seus escripts capdals, sempre interessantíssims i sempre cercats i lletgits amb fruició. Al cel sia.

A la seva memòria publicam la següent composició de sa inspirada mussa.

EL MOLINER DE VENT

Moliner que cada dia
Quant el sol nos ha deixat,
Aqueix cel de pagesia
Contemples com astorat!
¿No sents la malincolia
D'un altre jorn acabat?

De ta torre mal sortada
Jo't veig en l'alt finestró,
Quant comensa la vesprada
I fuig la dolsa claró;
Jo't veig, la vista escampada
Dins l'ombrívola foscó.

Cal d'eternes maravelles
Nits de lluna i ventolí;
La dança de les estrelles
Per la volta sense fi,
Amb lo bel de les ovelles
Pels rostolls on canta el grí.

(1) Nos referim a la primera època.

Tot ho sents. Ton cor endola
Lo crit llunyá del mussol,
Lo gemec de la corriola
La tonada del flaviol...
Tú sents de la nit qui vola
Mil cantories de dol.

Se plany dins les fontanelles
Lo granot aixordador;
Tarongers de tanques belles
Envien perfums d'amor,
Quant s'amaguen les Cabrelles
Surt l'Estrella del pastor.

Per los hostals i alquerfes
Canta el gall dematiner;
Sona per les travessies
La cansó del fraginer,
Amb les tres Ave Maries
Del mal despert campaner.

¡Oh vida! ¡Oh sort delitosa!
La que Deu te va donà;
Una madona amorosa
I vent que te guanya el pà;
L'existencia es més hermosa
Sens tení avui ni demà.

¡Ai, a tú no t'enmatzina
L'ambició que a tants nos pert!
Gosa d'eixa pau divina
Contemplant el cel ubert;
Qui a les ciutats s'encamina
troba sovint el desert.

† *Miquel S. Oliver.*

LES DUES AMIGUES

Acabava la solemne festa del repartiment de premis en un dels més aristocràtics col·legis de la ciutat i mentres, en el saló d'actes es despedien les professores i les famílies de les deixebles, en el vestuari, aon havien acudit aquestes pera posar-se els capsells, tenia lloc aquesta interessant escena

entre dues nenes, si fa no fa de la mateixa edat.

—Vaja, no ploris així, Virgínia. No pots figurar-te la pena que em fas.

—¿Còm vols que no plori, si fins sento temor de tornar a casa? El meu papà, tindrà un disgust tan gran al veure que no m'han donat premi... ¿Què dirà de mi? Que soc una desaplicada i una desobienta.

—Potser no et renyarà com tu et penses.

—Ah, sí, sí, amiga Loreto. El meu papà és molt bò i m'estima molt, però no podrà resistir el disgust i la vergonya que li causaré al veure'm arribar sense premi. ¡Ah, Loreto, que feliça que ets tu, podent presentar als teus papàs aquest hermós llibre de contes, amb les cobertes tan daurades! ¡Còm me penedeixo de no haver estat aplicada com tu durant el curs...!

La Virgínia no pogué continuar per mor devassall de llàgrimes que li brollaven dels seus formosos ulls.

La Loreto, sentint en el seu cor bondadosa una profunda pena davant de la gran aflicció de la seva estimada amiga, en un d'aquets moviments generosos de les ànimes grans digué:

—No ploris més, Virgínia. Aquí tens el llibre. Mostra'l al teu papà com si l'haguessis obtingut tu com a premi, i evitar-li el disgust que passaria.

—Oh, això no puc acceptar-ho, volguda Loreto. Ets massa generosa amb mi... Ademés ¿còm te presentaràs tu, sense res, davant els teus papàs?

—M'hi presentaré explicant la veritat dient que amb el sacrifici meu, hauré estalviat un trastorn al teu papà i una pena a una amiga.

—Però ¿et creuran els teus papàs?

—¡No m'han de creure! En primer lloc, ells han assistit a la festa i han vist que obtingut premi. Ademés, com que mai he mentit, els meus papàs no posen mai en dubte el que jo dic.

—Que feliça que ets, amiga Loreto; i

que bona és la teva ànima.

—No n'hi ha pera tant. Els meus papàs encara m'estimaran més al veure això que he fet i amb el fi que ho he fet.

Després d'algunes vacilacions, la Virgínia acabà per acceptar el llibre, quedant el seu cor fonament agraït.

La Loreto tenia raó. Els seus papàs a l'enterar-se dels seu gest generós la besaren amb tot l'afecte, i el seu papà li comprà un llibre de contes més hermosos encara que el que ella havia regalat a la Virgínia.

* * *

Havia passat molt temps d'ençà d'aquets fets i les dues amigues, per raó de les coses de la vida, feia ja molts anys que no s'havien vist.

¡I que diferent havia estat el camí d'ambdues per aquest món de misèries!

Mentres la Virgínia vivia feliça, voltada de comoditats en un suntuós palau, voltat de jardins, en els afores de la ciutat, la pobre Loreto havia passat totes les amargors imaginables.

De molt joveneta quedà sense pares, i encara que pogué consolar-se un xic de tan gran dissort al contraure matrimoni amb un jove de bons sentiments al cap d'un any, quant Nostre Senyor havia beneït la felicitat unió enviant-los un fill, el marit morí, deixant-la sola i indifensa entre un escamot de mals parents, que li disputaren la herència fins a deixar-la completament arruïnada.

Des d'aleshores comensà un trist calvari pera la infortunada Loreto. Pera guanyar-se la subsistència per ella i pel seu fillet, tingué de donar lliçons de piano. Una a una visità totes les seves amigues d'abans i sols algunes la reconegueren.

La que més hauria, fet per ella, la Virgínia, no la trobà en lloc, puix, amb tants anys, els porters del pis on ella vivia quan anaven a col·legi, no pogueren donar raó d'ella.

Pera més desgracia, les fatigues del pro-

fessorat i el pujar i el baixar escales tot el sant dia acabaren d'emmalaltir-la, ella que ja tenia la salut malmesa de tantes penes com havia passat.

Tingué de deixar les lliçons, puix la seva malaltia era greu. La pobre Loreto es passava el dia plorant i acariciant al seu fillet que plorava de gana.

No pogué pagar el lloguer del piset que habitava, i quedà en mig del carrer amb l'infant als braços.

El fill, el fillet del seu cor, era el que li donava forces pera no caure extenuada en mig del carrer. Ell, l'amor grandíssim vers aquell bocí del seu cor, fou que li donà valor pera... captar.

Sí, la Loreto captà. I no gosant llargar la mà als traseunts, se dedicava a trucar per les cases demanant un mós de pa pel seu fillet.

Un dia, que res havia recollit, trucà extenuada en un sumptuós palau dels afores de la ciutat.

El jardiner obrí la reixa, i al veure que era una pobre que demanava almoïna, li digué: «Déu us ampari, bona dona», disposant-se a tancar altre cop la reixa.

La Loreto pogué veure en el jardí a una distingida senyoreta que es passejava acompanyant pel braç a un senyor de molta edat.

Aquella senyora, al passar, vegé al nen ros y bonic de la captaire, i compadida per la criatureta, digué al jardiner:

—Tingui, dongui-li aquesta moneda.

La Loreto, al sentir aquella veu, alçà el cap amatenta, mirant-se a la caritativa senyoreta. Aquesta, al veure la cara de la captaire, feu un moviment de sorpresa.

—¡Papà—exclamà, — segueix i permeti'm anar fins a la porta!

Corregué i ja no tingué dubte:

—Loreto! ¡Amiga meva! ¿Ets tu?

—Virgínia, jo soc... Ja veus...

La Virgínia l'abraçà efussivament i sense voler saber més, la va fer entrar an el

jardí i la presentà al seu papà:

—Papà meu. Aquesta pobra senyora, és aquell àngel de bondat de que li he parlat tantes vegades, que em donà el seu llibre de premi pera evitar un disgust a vostè. Permeti que es quedi aquí com si fos una germana meva.

El venerable vell hi accedí plè de goig, i donant una mirada al xamós nen, exclamà:

—Ara ja podré morir tranquil, puix te deixaré al costat de tan bona amiga i amb el temps aquest nen serà l'apoi de la vellesa vostra.

No cal dir que la Loreto sigué completament feliç, i que la Virgínia correspongué al seu bon cor, voltant-la de comoditats i de distincions com si en realitat fós una germana seva.

Joseph M.ª Folch y Torres.

De «Historietes Exemplars»

BIBLIOTECA CIRCULANT DE CA-NOSTRA

DONATIUS EN LLIBRES

- 61 *Chateaubriand*—Memorias de Ultra-Tumba.—6 grossos volums, donatiu de la distingida Senyora D.ª Margalida Verd.
- 62 *Juan Alcover*—Poesias (castellanes). Donatiu de idem.
- Segueix el Catàleg*
- 63 *Wiseman*—Fabiola o la Iglesia de las cafacumbas.
- 64 *Calderón de la Barca*—El Alcalde de Zalamea y La vida es sueño relatado a los niños por Manuel Vallvé.
- 65 *José Maria Folch y Torres*—Nuevos cuentos de Ampurdán.
- 66 *Angel Guerra*—Mar afuera.
- 67 *Luis León*—El vencido.
- 68 *Garzia Deledra*—Los humildes

69 *Concha Espina de la Serna*—Trozos de la vida.

70 *Jesús R. Coloma*—Amores que triunfan.

Seguirà

Cronico d'Inca

JANER DE 1920

Dia 1.—En Nom de Deu Omnipotent i de la Verge, comensem el cronicó de l'any vint, pregant an el cel que sia ple de prosperitats per tots.

—A la Parròquia es celebren esplèndides corantheses dedicades al Nom de Jesús.

—A ca D. Bartomeu Payeras, fabricant de calçat, es fa l'entronisació del Cor de Jesús, a ses habitacions particulars. El Sr. Ecònom presideix l'acte.

Dia 6—A Sant Francesc s'acaben les corantheses de la Ntra. Sra. de la Esperança, que paga D. Vicens Enseñat, fabricant de texits. Ell i sos fills han assistit als principals actes fent els honors de la festa. Seguint l'exemple de sos amos molts d'obriers i obreres les vèrem an aquestes solemnitats que foren en extrem suntuoses.

Dia 16—Saludam a D. Manuel Ramos, Arxiver de la Universitat de Barcelona que passa per Inca i treu una partida de fotografies dels paratges més típics de la nostra Ciutat. És una persona molt il·lustrada. Anit passada donà una conferència an el Museu diocessà de Ciutat. Es per demés al dir si la nostra escomesa va esser ben amistosa i coral.

Dia 18.—Es despedeix d'Inca l'il·lustrat Coronell, D. Jeroni Palou de Comesema, que durant uns quants anys ha comandat a la guarnició d'Inca, amb dignitat i disciplina i donant al soldat esplèndida manutenció.

Son anats a despedir-lo a l'estació tota la oficialitat i molta classe de tropa, tenent el Sr. Palou, paraules carinyoses per tots.

Dia 22.—A una taverna del carrer major la Guardia Civil fa una agafada a una taula de joc. Així ho vegem de les altres.

Dia 25.—Arriba el nou Coronell D. Eugeni Esteva del Real. El saludam, desitjant que la seva estada entre nosaltres li sia agradable.

Dia 28.—Se diu que D. Domingo Alzina, vol regalar una casa de sa propietat an els obrers sindicalistes d'Inca per fer-hi una *Casa del Pueblo*.

—Ha fet un mes de jener que no pareix que mos trobem a ple hivern. Els dies són primaverals i estirats. No plou, pero així mateix els sembrats van bons degut a l'humitat de les aigos tardorals que va fer. Els ametlers estan en ple floriment i coronats de blancura immaculada.

EL CRONISTA.

† ELS NOSTRES AMICS DIFUNTS

El nostre bon amic D. Bartomeu Trias i la seva amable senyora ploren la pèrdua de la seva filla Teresa, que volà al cel, dia 24 de jener, a l'edat de vuit anys.

Era una nina encantadora, un d'aquells angels que, a voltes, vèim passar per la terra, fent-nos concebre l'hermosura dels escullits de Deu. Un detall hu demostra: sos pares no volien que combregàs fins per la corema que faria sa primera comunió i la solemne d'una vegada. Mes ara han sabut per persones que la veren, que el dia de San Antoni, 8 dies abans de morir i l'únle dia que anà a missa tota soleta, que confessà i combregà sense dirne un mot a negú, cumpliment el gran dessig que tenia de rebre la sagrada Comunió.

Sos pares, per això, han hagut un gran consol en mig de la seva aflicció, a qui donam el nostro condol.

ALS SUSCRIPTORS

Antany anunciàrem que l'anyada de *Ca-Nostra* seria de 6 realetes. Com sols hem publicats 8 números, correspòn ara pagar una pesseta de la anyada de 1920, si be hem regalades fulletes de propaganda perque tenguesen més lectura i el primer número que fonc de 12 planes.

An els subscriptors d'Inca enviarem a cobrar la pesseteta; mes an els de fora, esperrarem en tenir lleguda i agraïrem que mos envïin dit import.

LLIBRERÍA

C. DE MURTA, 5.—INCA.

DERRERES OBRES REBUDES

El Espiritismo Moderno por R. P. Eustaquio Ugarte de Ercilla.—Encuadernat 7'50 ptas.

Demostración del Milagro mediante pruebas clínicas por el Dr. E. LA BEL Cirujano del Hospital de San José de París; Presidente de la Sociedad de los Santos Lucas, Cosme y Damián, traducido de F. C. D. Licenciado en Medicina. Con las Licencias Necesarias.—Tres pessetes.

M. Ferrà—*La Rosada* primeras Poesies 2 ptes.

Contabilidad y Prácticas Mercantiles por G. M. Bruño—4 pessetes.

Fatallaries Comedieta per D.ª Margalida Estelrich. (Es feta per representar nines o atlotes, té 4 actes i 6 personatges, escripta en mallorquí popular)

WILLIAM SHAKESPEARE

Hamlet : Romeo y Julieta

Preu: 4 pesetas.

Prest, ben prest

*treurà a rotlo Mallorca Editorial
et seu Compendi de*

: Historia de Mallorca :

¿Teneis Sabañones, sedas
o penellons?

Usad el

Granol GRAU

Remedio infalible contra dicha en-
fermedad.

**Se vende en todas las far-
macias**

Depósito: **GRAU Farmacéutico**
Plaza Mayor nºs. 21 y 22—Inca y en
Palma Centro Farmacéutico.

.....
IMPRESIONS SOBRE

Na Margalida de Costitx

AMB UNES NOTES BIOGRÁFIQUES

Es un follet de 52 planes en octau,
escrites amb veritable criteri pel Direc-
tor de *Ca-Nostra*.

Un exemplar 25 centims, amb una
hermosa fotografia de la Videnta, una
50 cèntims.

CALENDARI MENSUAL
MALLORQUI

IMPRES A VARIES TINTES

amb un gravat a la capsalera del rei
En Jaume el Conqueridor.

VAL 3 REALS

.....

Diccionaris
de les principals llengües

EN CASTELLÀ (Varies classes i edicions) =
CATALÀ-CASTELLÀ i CASTELLÀ CATA-
LÀ = ITALIÀ-ESPANYOL i ESPANYOL-
ITALIÀ = INGLÉS-ESPANYOL i ESPA-
NYOL-INGLÉS = ESPANYOL-ALEMAN i
ALEMAN ESPANYOL. = FRANCÉS-ESPA-
NYOL i ESPANYOL-FRANCÉS.

flors de Mallorca

Antologia de poetes Mallorquins, per
lletgir i recitar els alumnes de les nostres
escoles. No manco interessant resulta per
les persones majors qui vulguen fluir de la
literatura mallorquina.

Se troba en les llibreries escolars a 90
cèntims exemplar. Depòsit: a l'imprenta de
Ca-Nostra.